

Як смертне прядиво
Як безнадійність прощ
Як невод умирання довгий, непролазний

Як непотрібна і глуха образа
Осінній дощ, ізнов осінній дощ

Ряди дерев шляхами: змоклі, голі
Розоране, окрадене поле, розбита колія
Як жовкле листя по верхах ген – у вітрах
Душа, душа моя
У ночі чорні
У провалля каламутне
Що неводу оцього не минути
Нічого, ох, нічого не забути

Куди не кинься ти
Шляхами земних прощ
Останніх, судних смертних прощ
Осінній дощ